

De kinderen, diep neerslachtig, barstten opnieuw in tranen uit op het oogenblik dat vader zou vertrekken. Beurtelings kwamen zij een laatste maal hun lievelingje streelen in het net, en namen er teeder afscheid van. Zelfs dat aardig kroezelhoofdje van een Liesje, die nog te jong was om dat alles te begrijpen, kwam haar zoete lipjes tegen de mazen steken, en kuste 't arme makkertje op zijn kopje. En toen vader na den eten opstond en het net in de hand nam om er mede te vertrekken, sprak Fonske zuchtend, deze voor een kind van zijne jaren, diepe woorden uit:

„O, indien meneer de advocaat kon weten hoe innig lief het is en hoeveel wij er van houden, zou hij het niet willen opeten.”

Met de schemering was vader terug, opgeruimd en levenslustig, zooals immer.

Moeder en de kinderen zaten rond den disch en aten zonder trek. Hij zette zich bij hen en onder het eten vertelde hij van zijn reisje.

Meneer de advocaat was zóó tevreden, zóó aangenaam verrast geweest door vaders blijk van dankbaarheid. En schier met geweld had hij hem een stuk van twee frank in de hand gestopt. Twee frank! God, het haantje was bijlange zooveel niet waard! Glimlachend had meneer de advocaat het beestje in de hand gewogen, het even bevoeld op de borst, gevraagd aan vader of hij het wilde dooden en plukken.

Een kreet van smart steeg bij deze woorden om de tafel op, de kinderen begonnen opnieuw te schreien. En van daarbuiten, als een echo hunner klachten, kwam het geluid van een herhaald gekwak, treurig geslaakt door het thans eenzaam eendje.

Zonder op hun smart te letten, vertelde vader verder van zijn reis.

Wat voor een prachtig huis toch was die woning van den jongen advocaat. Overal met goud omlijste spiegels, welke de kamers tot in het oneindige schenen te verdiepen, tapijten zacht als mos, waarop men schier den voet niet durfde zetten; stoelen en zetels breed en mollig als bedden. En overal planten en bloemen, en in den gang een vloer van wit-marmer; en in het gansche huis een zoo fijne reuk van spijzen dat hem het water in den mond gekomen was. Trouwens hij was ook in de keuken geweest, o, eene zóó ruime, mooie keuken, vol glinsterend tin- en koperwerk, waar een jonge, hupsche meid in sneeuwwitte schort hem bier en vleesch had voorgedisch, zooveel hij maar wilde. Meneer de advocaat was belangstellend aan zijn zijde komen staan en had hem lachend gevraagd of hij nog altijd zoo levenslustig en zoo vroolijk van gemoed was.

Hij kon van zijn bezoek daar ginds maar niet zwijgen; hij praatte maar gedurig door, onbekommerd over het neerslachtig stilzwijgen zijner vrouw en kinderen, nog gansch overweldigd door het zien van al die ongeloofelijke pracht. Het was of hij vertelde voor zijn louter persoonlijk genoegen; en slechts van tijd tot tijd keerde hij even het hoofd om naar de achterdeur, als gestoord door het onophoudend gekwak dat daar voortdurend in het tuintje bleef weergalmen.